

## Arrest

**nr. 51 978 van 29 november 2010  
in de zaak RvV X / IV**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 juni 2008, verklaart er zich op 18 juni 2008 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 13 juli 2010, verstuurd op 14 juli 2010.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

*“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in Quloch, district Qarabagh in de provincie Gazni. U bent Hazara van etnische origine en een sjiietische moslim. U bent ongehuwd en uw ouders, broers en zussen verblijven in Quloch. U diende het land van herkomst te verlaten omwille*

van problemen met de oom van uw vader. Vanaf uw kindertijd was diens dochter Nargis aan u beloofd. Al van kindsbeen af waren jullie verliefd op elkaar. Echter, naar aanleiding van een grondconflict was de relatie tussen uw vader en zijn oom verslechterd. Toen uw vader om de hand ging vragen van zijn dochter, weigerde jullie oom dit. Uw vader riep de ouderen van het dorp bijeen om de kwestie te regelen, maar dit haalde niks uit. Hierdoor werd de eer van jullie familie gekrenkt. Uw vader zei dat u zelf moest beslissen, maar hij toonde zich bereid om voor u een andere bruid te zoeken. U wilde dit echter niet en vroeg aan Nargis of ze bereid was met u weg te lopen van huis. Ze ging akkoord en de volgende dag haalde u haar op met de motorfiets aan de rivier. Jullie werden echter gezien door haar jongste zusje en haar broer en vader, samen met ene commandant Qayum, zouden de achtervolging hebben ingezet. Er werd op jullie geschoten en jullie kwamen ten val. Uw verloofde zou zijn geraakt in de buikstreek. Toen u het bloed zag, panikeerde u en liet haar bloedend achter. U ging naar de "bazaar" van Qarabagh, liet uw motor achter en nam daar een auto. Vervolgens vluchtte u naar Herat. Uw vader werd voor ondervraging meegenomen door de politie, maar wimpelde de verantwoordelijkheid af. U vernam dat de toestand van uw verloofde kritiek was. Toen u later vanuit Mashad (Iran) naar huis belde, bleek ze te zijn overleden.

U verliet Afghanistan einde 'hamal' 1386 (april 2007) en reisde via Iran en Turkije naar Griekenland. Daar heeft u ongeveer één jaar in de illegaliteit verbleven. In België diende u een asielaanvraag in op 18 juni 2008. U legt een 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) neer ter staving van uw asielaanvraag."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- er kan geen geloof worden gehecht aan de feiten die verzoeker aan de basis van zijn asielrelaas inroept gelet op de tegenstrijdige verklaringen die hij aflegt over het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan;
- er kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen volgens dewelke hij Afghanistan slechts zou hebben verlaten in april 2007;
- aangezien verzoeker geen reëel zicht heeft geboden op zijn verblijfssituatie de laatste jaren verhindert dit de asielinstanties een juist beeld te krijgen van verzoekers nood aan bescherming voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus;
- de door verzoeker neergelegde taskara kan deze bevindingen niet ontkrachten.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker geeft aan tijdens zijn eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 juni 2008 verklaard te hebben dat hij reeds 10 jaar in Iran woonde, Iran verlaten te hebben in april 2007 en dat zijn moeder in Iran verblijft, uit vrees terug gestuurd te worden naar Griekenland.

Verzoeker geeft aan op alle kennisvragen omtrent zijn regio te hebben geantwoord. Met betrekking tot het laatste grote incident waarnaar gevraagd werd, merkt verzoeker op dat de ontvoering in kwestie dateert van 19 juli 2007 en dat hij in april 2007 uit Afghanistan is vertrokken. Met betrekking tot de namen van de gouverneur en het districtshoofd merkt verzoeker op dat hij niet erg geïnteresseerd is in deze zaken. Het is bovendien niet omdat men de politieke situatie in een dorp/streek/land niet kent, dat men kan besluiten dat iemand van aldaar niet afkomstig is. Het is aan het CGVS om de correcte vragen te stellen rekening houdend met iemands interesse, afkomst, leeftijd, achtergrond.

Verzoeker verwijst naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, de vluchtelingendefinitie en heersende rechtsleer en benadrukt dat hij volhardt in zijn asielrelaas. Hij zal immers bij terugkeer naar Afghanistan om het leven gebracht worden door de familie van zijn geliefde. De persoon die verzoeker vervolgt is immers een machtige persoon met veel kennissen van wie de misdaden door de vingers zullen worden gezien.

2.2. Verzoeker overtuigt geenszins. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om

zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen voor de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Een kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Verzoekers ingeroepen verschoningsgrond om niet van bij het begin de waarheid te hebben verteld over zijn vertrek uit Afghanistan, namelijk de vrees om door Griekenland teruggestuurd te worden naar zijn land van land van herkomst, houdt geen steek. Immers kan logischerwijze worden aangenomen dat verzoeker in een dergelijke hypothese zijn verblijf in Griekenland zou hebben verzwegen eerder dan leugenachtige verklaringen af te leggen over de periode van zijn vertrek uit Afghanistan en daarmee samenhangend zijn verblijf in Iran.

Waar verzoeker stelt dat hij een uitgebreide kennis heeft over zijn dorp merkt de Raad op dat de bestreden beslissing dienaangaande terecht stelde dat deze informatie niet opweegt tegen zijn gebrek aan kennis over het dagelijkse leven. Immers blijkt verzoeker niet op de hoogte te zijn van de invoering van de muntstukken in Afghanistan in 2005. Evenmin blijkt hij zich ook maar enig incident voor de geest te kunnen halen terwijl het van algemene bekendheid is dat de veiligheidssituatie in zijn herkomststreek de laatste jaren bijzonder precair is. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens niet dat er gealludeerd werd op het incident waarbij een aantal Koreanen ontvoerd werden. De vaststelling dat verzoeker het districtshoofd en de gouverneur verkeerd benoemt is binnen de Afghaanse context evenmin aannemelijk indien men daar daadwerkelijk verbleven heeft. De Afghaanse samenleving berust immers op tribale structuren waarbij de reële machtshebbers zoals de gouverneurs en districtshoofden een dermate grote invloed hebben op het dagelijkse leven dat mag worden verwacht dat zij door iedereen gekend zijn.

Uit dit gebrek aan kennis over essentiële aspecten van het dagelijkse leven in samenhang met verzoekers tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen over zijn vertrek uit Afghanistan en zijn verblijf in Iran mocht de commissaris-generaal in redelijkheid besluiten dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kon worden gehecht aangezien dit onlosmakelijk verbonden is met zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. In een tweede middel baseert verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG en een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

De twijfel over het recent verblijf van verzoeker in Afghanistan is onterecht. Gelet op de algemene veiligheidssituatie is het onverantwoord om hem terug te sturen naar zijn land van herkomst. Verzoeker verwijst naar het UNHRC-rapport *'Eligibility Guidelines for Assessing International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van juli 2009, 'The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security' d.d. 28 december 2009, 'World must act now to reverse worsening situation in Afghanistan-Ban', d.d. 4 januari 2010, 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan' d.d. maart 2009 en 'The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security', d.d. maart 2010. Verzoeker voegt deze informatie toe aan zijn verzoekschrift.*

2.5. In de mate dat verzoeker betoogt dat de veiligheidssituatie er in heel Afghanistan op achteruit is gegaan, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch hij enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is, hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot of er ondertussen zelfs het staatsburgerschap heeft bekomen. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat

er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst en nationaliteit. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER